

φτωχών από τις περιοχές των πλούσιων, και να κατακτηθούν οι χώροι συνάντησης από το εμπόρευμα.

Θα ζήσουμε, όμως, με τα αποφάγια των ονείρων των αρχόντων; Θα κάνουμε έρημο τη ζωή μας για να γιορτάσουν αυτοί τον πολιτισμό τους; Όταν, μάλιστα, ξέρουμε πως αυτά τα σχέδια προβλέπουν την ένταση των ήδη άθλιων συνθηκών της διαβίωσής μας;

Θα αφήσουμε να καταστείλουν την πραγματικότητα της βίλλα Βαρβάρα στο όνομα των όποιων σχεδίων κρύβονται πίσω από τον τίτλο "πολιτιστική πρωτεύουσα";

Μέσα από μισόλογα, προτάσεις, υποσχέσεις, κομπίνες και σκάνδαλα, οι εργολάβοι σπρώχνουν την πολιτιστική πρωτεύουσα και απαιτούν να τους δοθεί το οίκημα της Κρίστου 7. Η βίλλα Βαρβάρα, λοιπόν, στο στόχαστρο της καταστολής, αλλά εμείς θα σταθούμε δίπλα της αλληλέγγυοι, κι αυτό όχι μόνο γιατί δεν έχουμε καμία όρεξη να ανεχτούμε τα πανηγύρια τους και να υποστούμε τις ορέξεις τους. Η βίλλα Βαρβάρα καταστέλλεται και μεις θα την υπερασπιστούμε γιατί είναι ένα σημαντικό εγχείρημα ενάντια σε ό,τι μας καταστρέφει σε αυτή την πόλη. Η βίλλα Βαρβάρα καταστέλλεται και

μεις θα την υπερασπιστούμε γιατί ούτως ή άλλως έχουμε ανοιχτούς λογαριασμούς με τα αφεντικά. Η βίλλα Βαρβάρα καταστέλλεται και μεις θα την υπερασπιστούμε, όχι γιατί αποτελεί ένα "παράδεισο αντίστασης", αλλά γιατί η ύπαρξή της είναι μέρος του αγώνα ενάντια στους ιδιοκτήτες της πόλης, του χρόνου, της ζωής μας. Η βίλλα Βαρβάρα καταστέλλεται και μεις θα την υπερασπιστούμε γιατί θέλουμε όλα αυτά τα "επιμέρους" και μερικά εγχειρήματα να οργανώσουν τη συνάφεια τους και να συνθέσουν τη συνολική τους

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΒΙΛΛΑ ΒΑΡΒΑΡΑ

...για να γίνει κάποτε το κεραμίδι πάνω από το κεφάλι μας, κεραμίδα στο κεφάλι των αφεντικών...

Η κατάληψη του οικήματος στη Κρίσπου 7, που πήρε το όνομα βίλλα Βαρβάρα, έγινε για να αναδείξει έμπρακτα αυτό που όλοι μας ελπίζουμε: τα σπίτια να ανήκουν σε αυτούς που τα φτιάχνουν και τα έχουν ανάγκη. Ενάντια σε αυτούς που εξασφαλίζουν μια άνετη διαβίωση στις πλάτες μας ζώντας πλούσια από τα νοίκια και τη δουλειά μας, ένα έγκλημα που τελείται νόμιμα μέσα από το δικαίωμα της ατομικής ιδιοκτησίας. Οι ιδιοκτήτες μας κατέχουν τις μηχανές, οι ιδιοκτήτες μας κατέχουν την πολεοδομία, οι ιδιοκτήτες μας κατέχουν την πόλη, οι ιδιοκτήτες μας αποφασίζουν για το μοντέλο της ανάπτυξης, οι ιδιοκτήτες μας αποφασίζουν για ειρήνη και για πόλεμο, οι ιδιοκτήτες μας διευθύνουν τις ζωές μας έξω και ενάντια από τις επιλογές και τις ανάγκες μας.

Μέχρι τώρα αυτό που προσπάθησαν οι καταληψίες της βίλλα Βαρβάρα είναι να αρνηθούν αυτό το καθεστώς των ιδιοκτητών. Να αρνηθούν τις αλλοτριωτικές και αλλοτριωμένες σχέσεις, τις σχέσεις που μετράνε μόνο αν είσαι ένα σκαλί πάνω ή ένα σκαλί κάτω στη σκάλα της ιεραρχίας και του πλούτου. Να αρνηθούν την οικογενειακή εστία του πατέρα αφέντη. Να αποποιηθούν τη φιγούρα αυτού που δουλεύει ίσα ίσα για να επιβιώνει - που όταν το καταφέρνει είναι δυστυχισμένος γιατί είναι μόνος κι απομονωμένος - βαριέται τη ζωή του - και η απάντηση που δίνει σε όλα είναι "δεν βαριέσαι...". Αυτό που προσπάθησαν είναι να μη φτιάξουν ένα ιδιωτικό καταφύγιο, αλλά να βρεθούν διπλα σε αυτούς που δίνουν τους δικούς τους αγώνες. Αυτό που θέλησαν είναι να συμμετάσχουν στη δημιουργία ενός νέου κόσμου μέσα στο καβούκι του παλιού. Ενός κόσμου σχέσεων ισοτιμίας, ελευθερίας και αξιοπρέπειας ανάμεσα σε πραγματικούς ανθρώπους. Ενός κόσμου που να μην καταστρέφει τις σκέψεις μας, τα συναισθήματά μας, την ίδια μας την ύπαρξη.

Πάνε δυο χρόνια τώρα που τα αφεντικά κάνουν γνωστά τα σχέδια τους για τη Θεσσαλονίκη. Η πόλη ορμητήριο για τον οικονομικό έλεγχο της περιοχής, που ήδη αναβαθμίζεται σε επιχειρηματικό κέντρο των βαλκανίων, χρειάζεται και το αντίστοιχο πρόσωπο. Χρειάζεται να αποκτήσει την αίγλη μιας πρωτοκοσμικής μητρόπολης. Η "πολιτιστική πρωτεύουσα" δεν είναι παρά το φανταζι περιτύλιγμα της καπιταλιστικής πρωτεύουσας. Ένα δώρο των αφεντικών στους εαυτούς τους, αφού κατάφεραν να γίνουν ο "νούμερο ένα" παράγοντας εδώ γύρω.

Η "πολιτιστική πρωτεύουσα" είναι η χρυσή ευκαιρία για την επαναδόμηση της πόλης, για να ακριβήνει η χρήση της γης σε κάποιες περιοχές της, για να διωχτούν ολοκληρωτικά οι άνθρωποι από κάποιες άλλες, ώστε να μετατραπούν σε εμπορικές ζώνες ή ζώνες διασκέδασης. Η πόλη χρειάζεται να ξαναχαράξει αυστηρότερα τα όρια μεταξύ των περιοχών της, με βασικό σύνορο τον πλούτο. Στη φαντασίωση των αφεντικών για την πόλη η "πολιτιστική πρωτεύουσα" είναι το σχέδιο για να διαχωριστούν πλήρως τα γκέτο των